

Kedves Szülők és Gyerekek!

Elérkeztünk egy nagyon fontos ünnephez a Húsvéthoz vagy helyesebben a Feltámadás ünnepéhez. Ma Nagypéntek van az egyik legjelentőségtebb esemény történt ezen a napon, a világtörténelem nagy fordulópontja. Ezen a napon feszítették meg az Úr Jézus Krisztust.

Ez alkalommal, az *elhagyatottsággal*, az *egyedüllét* fogalmával szeretnék egy kicsit foglalkozni, mert az Úr Jézus-mint Emberfia-ezen a napon tapasztalta ezt meg leginkább. Azért van ennek jelentősége a mi életünkben, mert Ő, aki mindezeket átment, teljesen meg tud érteni és segíteni is, ha hasonló helyzetbe kerülünk.

Az Úr Jézus ezen az éjszakán a Gecsemáné kertjében magához vette azt a három tanítványát, akik legközelebb álltak hozzá, Pétert, Jakabot és Jánost, hogy együtt imádkozzanak vele ebben a szorult helyzetben. De jól ismerjük a történetet, hogy ők sem bírtak együtt virrasztani és imádkozni Vele, mert elnyomta őket az álom, így egyedül maradt az Atyával. Röviddel, ezután amikor megérkezett Júdás az áruló tanítvány és elfogták a Mestert, a tanítványok rövid védekezés után mind elmenekültek, még a legbátrabbak is. Az Úr Jézus ezt jól tudta, hiszen meg van írva, hogy „Megverem a Pásztort és elszélednek a juhok”. Tehát magára hagyták a tanítványok, Péter is csak távolról követte és le is tagadta, hogy ismeri Őt. Egyedül volt, amikor vallatták a nép vallási vezetői és Pilátus. Végül a kereszten a számára legfájdalmasabb dolog történt, elhagyta az Atya is, mert így kiált: „Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem?” Ezt nagyon nehéz megértenünk, hogyan is történhetett ez meg, hiszen a Szent háromság egy Isten egy egységet alkot elválaszthatatlanul, mégis az Atya elfordult Tőle a kereszten. Az Atya Isten nem maradhatott Vele, mert hiszen magára vette az egész világ bűnét, közte a tiéteket és az enyémekeket is. Isten a bűnt nem hagyhatta büntetlenül, de hála legyen neki, hogy nem minket sújtott haragja.

Biztosan kerültetek már ti is olyan helyzetbe, amikor egyedül voltatok és elhagyatottnak éreztétek magatokat. Ilyenkor általában a szüleitek jutnak eszetekbe. A legtöbb gyerek apát, vagy anyát hívja, amikor egyedül érzi magát és bajban van. Attól kér segítséget, akiben bízik, és aki tud rajta segíteni. Sokszor egy betegség, fájdalom elviselhetőbb, ha van mellettetek valaki. Nem tudom ki járt már úgy közületek, mint a példázatbeli elveszett juh. Kikerül a nyáj biztonságából és egyedül kóborol különböző veszélyeknek kitéve. A bárány is az anyját hívja segítségül, béget, ha bajba kerül és egyedül van. Egyszer az egyik kislányom is elveszett és egy rövid időre, ő is megtapasztalta, milyen érzés elveszettnek lenni.

Különbséget kell tennünk az egyedüllét, elhagyatottság kialakulásának okai között. Lehet ugyanis olyan helyzet, hogy mi vagyunk az okai annak, hogy mindenki elhagy és nem szívesen vannak közelünkben. Ha sértően viselkedünk a másikkal, nem vagyunk megértőek, ha folyton kritizálunk vagy kibeszéljük a másikat a háta mögött, akkor könnyen ilyen helyzetbe juthatunk. Az a jó, ha ti nem adtok okot arra, hogy egyedül hagyjanak barátaitok.

Nem tudom, történt-e olyan veletek, hogy egy jó barátotok, osztálytársatok nem akart tovább veletek barátkozni? Ugye milyen rossz érzés ez? Gondoljatok ilyenkor az Úr Jézusra, aki átélte ezt és tudjátok meg, hogy Ő soha el nem hagy titeket, nem vagytok egyedül. Egy ének szavaival szeretném befejezni: „Elhagynak emberek, mit árt, ha Ő velem, töröld le könnyedet, az Úr szeret.” Ez nagy biztatás számunkra. Ámen.

Szeretettel,

Debrecen, 2022. április 15.-én Falucskai Dani